

τὸν ἰατρὸν τέλος τὴν ἐπιφρόνη τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων ἐπὶ τὸν φυσικὸν βίον, καὶ τίνι τρόπῳ δύναται διὰ τῆς πνευματικῆς τοῦ ἐπιφρόνης ἐπὶ τὸν φυσικὸν τοῦ ἀσθενοῦς βίον ν' ἀνυψώσῃ τὴν ἐνεργεῖαν τῶν ἰατρικῶν.

Ἡ δὲ λογικὴ, ὁ ἀλάσθητος οὗτος τοῦ διανοεῖσθαι κανὼν, παρέχουσα τοὺς ὀρθοὺς τοῦ σκέπτεσθαι νόμους, προφυλάττει ἀπὸ παντοίων παραλογισμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους καθὼς ἡ ἱστορία τῆς φιλοσοφίας μαρτυρεῖ, περιέπεσαν μέγιστοι νόες, ὁσάκις τὴν παρημέλησαν. Ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι δύναται τις νὰ γυμνασθῇ ἀρκούντως εἰς τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐνασχολήσεως περὶ τὰς φιλολογικὰς, μαθηματικὰς καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας. Οἱ τοιοῦτοι ὁμοιάζουσι τὸν ἐμμανθάνοντα ξένην γλῶσσαν ἐμπειρικῶς μόνον καὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ἀνευ γραμματικῆς καὶ λεξικοῦ, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπομένως ἄγνωστοί μένουσιν αἱ ὑψηλαὶ θεωρίαι καὶ λεπτότητες τῶν γλωσσῶν. Ὁσον ἔπρατόσον καὶ ὠρέλιμος ἡ τῆς λογικῆς σπουδὴ. Ταύτην παραμελοῦσιν οἱ μιμούμενοι τοὺς ἐν ἐρήμῳ Ἰσραηλῖτας, τοὺς τὸ οὐράνιον μέννα περιφρονοῦντας, καὶ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ κρόμματα ἐπιζητοῦντας. Ταύτην μετὰ σπουδῆς πολλῆς ἐσύστησαν οἱ νέων συστημάτων ἀρχηγέται. Τὴν διαλεκτικὴν (λογικὴν) ἐθεώρησεν ὁ Πλάτων ὡς τὴν θεῖαν ἐπιστήμην τὴν ἐξηγοῦσαν ἡμῖν τὰ « ὄντος ὄντα ». Τῆς λογικῆς ὁ πατὴρ ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστοτέλης,

ἡ ὁποία ἔκτοτε κατὰ τὴν τοῦ Καντίου μαρτυρίαν οὐδὲν μέχρι σήμερον βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, οὐδὲν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐβάδισε. Ταύτην συνέστησεν ὁ Δεϊνίτιος, ταύτην ὁ Βάκων, ἐν τῷ κλεινῷ συγγράμματι (*De dignitate et argumentis scientiarum*). «*Quemadmodum manus instrumentum instrumentorum, anima forma formarum, ita et illae (logicae) artes artium ponendae sunt. Neque solum dirigunt, sed et roborant; sicut sagittandi usus et habitus non tantum facit, ut melius quis collinet, sed ut arcum tendat fortioorem.*

Αἱ δὲ λοιπαὶ φιλοσοφικαὶ ἐπιστήμαι, ἠθικὴ, περὶ θρησκείαν φιλοσοφία, καὶ αἰσθητικὴ, ἐξηγοῦσι τί διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀγαθόν, τί ἄγιον, τί καλόν.

Δὲν ἀποκλείομεν ὁμῶς τὴν μεταφυσικὴν διότι αἱ μεταφυσικαὶ ἰδέαι τοῦ χώρου καὶ χρόνου, τῆς αἰτίας καὶ τοῦ αποτελέσματος, τῆς οὐσίας καὶ τῆς δυνάμεως, τοῦ εἶναι καὶ τῆς ὑπάρξεως, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀθανασίας κ. τ. λ. αὗται πᾶσαι ἔχει μόνον ἀξύνουσι καὶ βαθύνουσι τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ συγχρόνως καταδεικνύουσι, ἀναβιδάζουσι τὸν ἄνθρωπον μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βρατοῦ κόσμου ὀρίων, καὶ ἄλλον τῷ ἀνοίγουσι νοητὸν κόσμον, ἐνθα παύει μὲν πᾶσα γνῶσις καὶ ἐπιστήμη, ἀρχεται δὲ ἡ πίστις καὶ ἡ θρησκεία.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΘΕΑΓΕΝΗΣ Μ. ΑἸΒΑΔΑΣ.



ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

Τὸ 1308 ἔτος Ἰωάννης ὁ Δέλλα-Κάρκερη (Della Careere), διευθύνων τὰ τῆς Δουκίας τοῦ νοῦδου, ἀνηγορεύθη αὐτὸς οὗτος Δούξ. Ἀρχιελάγους ὡς ἐπίτροπος καὶ κηδεμῶν τοῦ ἐπιδόξου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Νικολάου Σκουροῦ, ἀνηγορεύθη αὐτὸς οὗτος Δούξ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ ἀνέβη ἐπὶ